

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Říjen 2011

Velice srdečně zdravím vás všechny v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem z 1.Moj.2:1-2:

„A dokonal Bůh dne sedmého díla své, které dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, které byl dělal.“

Co Bůh začne, to také dokoná. Na konci Své služby na zemi mohl náš Pán říci: *„... dílo jsem vykonal, které jsi mi dal, abych činil.“* (Jan.17:4b). Totéž slovo „dokonal“, které se týká stvoření, nacházíme v Novém Zákoně, když náš Pán visel na kříži a zvolal: *„Jest dokonáno!“* (Jan.19:30).

Zaslíbení pro dokonání spasitelského díla zní: *„Nebo jako na hoře Perazim povstane Pán, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj.“* (Iz.28:21).

V Novém Zákoně je to potvrzeno: *„Vizte potupníci, a podívejte se, a na nic přijďte (pomiňte); nebo Já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, o kterém vy neuvěříte, kdyby je vám kdo vypravoval.“* (Sk.13:41). My to musíme prožít, slyšet o tom nestačí. Jedni tím pohrdají, druzí se radují a jsou spoluúčastníky toho, co Bůh dělá.

Od začátku měl Bůh spásný plán s lidstvem, který v průběhu času vykonal a nakonec uzavírá.

ON stále znovu proto zasahoval do dějin lidstva tím, že posílal proroky, skrze něž mohl mluvit a jednat (Am.3:7). S přímým pověřením a posláním byl vždy spojen výsledek. Opravdově věřící v každém čase zvěst poznali a měli podíl na tom, co Bůh v jejich dnech činil. Tomu porozumíme z následujícího příkladu:

O Noémovi čteme: *„Ale Noé našel milost před Pánem.“* (1.Moj.6:8).

Noé dostal úkol, a vykonal ho: *„I učinil Noé podle všeho, jak mu rozkázal Bůh, tak učinil.“* (1.Moj.6:22).

Kdo věřil tomu, co ten prorok řekl, totiž že nastane potopa, vešel do korábu. Kdo tomu nevěřil, zůstal venku. Nakonec přišel předpověděný déšť, vody stoupaly a všichni, kteří nevěřili Noémově zvěsti, zahynuli. Pro ty, kteří mu věřili a vešli do korábu, byl záchranou.

To, co se stalo tehdy, má být varováním pro nás, neboť Pán Ježíš řekl: „*A jako se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů (zjevení se) Syna člověka.*“ (Luk.17:26-30).

Také Abraham věřil Bohu a činil, co mu Pán přikázal: On opustil svou vlast a vešel do země, kterou mu Pán chtěl dát za dědictví. Tam obdržel slib, že dostane syna a dědice: „*I uvěřil Abram Pánu, a počteno mu to za spravedlnost*“ (1.Moj.15:6). „*(Jako psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe,) před obličejem Boha, jemuž uvěřil, který obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly.*“ (Řím.4:17). Abraham uposlechl Boha a udělal všechno, co mu Pán řekl.

Byl dokonce odhodlán obětovat svého syna Izáka jako oběť, když to od něho Bůh žádal. Ale Bůh zasáhl a odměnil jeho poslušnost víry: „*A řekl: Skrze sebe samého přísahal jsem, praví Pán, poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému: Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, který jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé branami nepřátel svých.*“ (1.Moj.22:15-17).

Víra a poslušnost patří vždy k sobě – jako u Abrahama, tak u všech pravých věřících. Proto Ježíš řekl: „*Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude*“ (Mar.16:16). Kdo tedy skutečně uvěřil, nechá se pokřtít. Bez křtu je víra pouhým vyznáním úst – bezvýznamná. Vždyť je napsáno: „*Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdo jest nevěřící (neposlušný- v závorkách jsou slova podle něm. př. Bible) Synu, neužítí života, ale hněv Boží zůstává na něm*“ (Jan.3:36). Víra přichází ze zvěstování slova, stává se zjevením, spojuje s Bohem a vede k poslušnosti.

„*Abraham otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář? Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a z skutků víra dokonalá byla? A tak naplněno jest Písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu to za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest. Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk a ne z víry toliko? Těž podobně i Raab nevěstka zdali ne z skutků ospravedlněna jest, přijavši posly a jinou cestou pryč je vypustivši? Nebo jako tělo bez duše (ducha) jest mrtvé, tak i víra bez skutků jest mrtvá.*“ (Jak.2:21-26).

Těmi skutky není míněno, co člověk podle vlastního uvážení činí, ale co podle Božího Slova v Jeho vůli poslušně z víry koná.

O apoštolech se říká: „A oni šli, kázali všude, a Pán jim pomáhal (spolupůsobil), a slov jejich potvrzoval činěním divů.“ (Mar.16:20). Ten vzkříšený Pán přece řekl: „Znamení pak ti, kteří uvěří, tato míti budou ...“ (Mar.16:17). Ten výsledek je božským potvrzením zaslíbení.

Mojžíš měl povolání a poslání, které mělo zvláštní význam ve spásných dějinách. „Tedy ukázal se mu anděl Páně v plameni ohně z prostředku keře. I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však neshořel.“ (2.Moj.3:2). Výsledkem bylo vyvedení Izraele z egyptského otroctví: „Toto praví Pán: Syn můj, prvorozený můj jest Izrael. I řekl jsem tobě: Propusť syna mého, ať slouží mi“ (2.Moj.4:22-23), jak to Pán zaslíbil již Abrahamovi: „To zajisté věž, že pohostinně bude símě tvé v zemi cizí, a v službu (v otroctví) je podrobí, a trápit je budou za čtyři sta let. Však národ, jemuž sloužit budou, já soudit budu; a potom vyjdou s velikým zbožím.“ (1.Moj.15:13-14).

Jeho pověření bylo korunováno úspěchem: Vyjití nastalo, Rudé moře se rozestoupilo a ti spasení přešli suchou nohou. On sám ještě než zemřel, směl tu zaslíbenou zemi spatřit z hory Nébo (5.Moj.32:49).

O něm je psáno: „Ale nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi, kterého by tak znal Pán tváří v tvář (5.Moj.34:10). Kdo věřil Mojžíšovi, věřil Bohu. A kdo věřil Bohu, ten věřil Mojžíšovi.

Mojžíš řekl všemu Izraeli: „A řekl jim: Ve stu a dvaceti letech jsem dnes, nemohu již více vycházet a vcházet (nejsm již schopen zastávat svůj úřad); a také řekl Pán ke mně: Nepřeješ Jordánu tohoto. Pán Bůh tvůj předcházející tebe vyhledá ty národy od tváří tvé, a ty dědičně je opanuješ, a Jozue tento půjde před tebou, jak řekl Pán.“ (5.Moj.31:2-3). Mojžíš řekl církvi Izraele a především Jozue, jak to má pokračovat, totiž tak jak Pán přikázal. Potom byla jeho služba vykonána.

Jozue měl také Boží poslání. Jeho zvláštní pověření je ve vícero biblických místech popsáno (4.Moj.27:18-19; 5.Moj.1:38; 5.Moj.3:28; 5.Moj.31). Také k němu mluvil Pán a pověřil ho: „Zdali jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Pán, Bůh tvůj, kamkoli se obrátíš.“ (Joz.1:9). Výsledkem bylo, že těch dvanáct kmenů spolu s truhlou Smlouvy, ve které bylo Boží Slovo, přešlo Jordán a obsadilo zaslíbenou zemi.

„Tedy mluvil Jozue k Pánu v den, v kterýž dal Pán Amorejského v moc synům Izraelským, a řekl před syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a měsíc v údolí Aialon. I zastavilo se slunce, a stál měsíc, dokud nepomstil se lid nad nepřáteli svými. Zdali není toho napsáno v knize Udatného? Tedy stálo slunce u prostřed nebe, a nepospíchalo k západu, jako za jeden celý den.“ (Joz.10:12-13). Kdo věřil Jozue, ten věřil Bohu, který ho pověřil, a získal podíl na božském triumfu. „Nebylo dne takového prvé ani potom, jako když vyslyšel Pán hlas člověka; nebo Pán bojoval za Izraele.“ (Joz.10:14). Pán i nyní uslyší na hlas Svých vyvolených, kteří k Němu volají dnem nocí a pro církev nastane den, jaký ještě nikdy nebyl.

Na konci mohl ten Boží muž říci:

„A hle, já nyní odcházím podle způsobu všech lidí, poznejte tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, která mluvil Pán váš Bůh o vás; všechno se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo.“ (Joz.23:14).

David, pomazaný král nad Izraelem podle vůle Boží, měl žádost, umístit truhlu Smlouvy postavenou za času Mojžíše, a za Jozue přenesenou přes Jordán, na správné místo.

„Tehdy nařídil David: Nesmí nosit žádný truhly Boží kromě Levitů, ty jistě vyvolil Pán, aby nosili truhlu Boží, a aby přisluhovali jemu až na věky.“ (1.Par.15:2).

„Tak všechen lid Izraelský provázeli truhlu smlouvy Pánovy s plesáním a zvukem trouby, a pozounů a cimbálů, a hráli na loutny a na harfy.“ (1.Par.15:28).

Korunování všeho je vylíčeno v 1. Par.16:15-18. O této události by si měl každý přečíst sám. Davidův chvalozpěv je mistrovské prorocké dílo: „Rozpomínejte se ustavičně na smlouvu jeho, na slovo, které přikázal až do tisíce pokolení, kterou učinil s Abrahamem, a na přísahu jeho Izákovi. A vystavil ji Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou, pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za provazec vládařství vašeho.“

Šalomoun byl Bohem předurčen, aby postavil chrám Páně. Vyvrcholením bylo, když svatyni svatých naplnil nadpřirozený mrak a Bůh sám tím potvrdil to zaslíbení (1.Par.17:11-12; 22:9-10).

„A tak splnil Pán slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolicí Izraelskou, jak byl mluvil Pán, a postavil jsem dům tento jménu Pána, Boha Izraelského“ (1.Kr.8:20).

Každý Boží muž dostal přesné pokyny, co má říkat a činit.

Prorok Eliáš obdržel své pověření od Boha, když se lid Izraelský opět odvrátil. V době hladomoru mu On přikázal, probudit syna jedné vdovy a oba zachovat při životě. Tam je řeč o oleji a džbánů, jako je psáno v Mat.25 o oleji, lampách a džbánech.

„Nebo toto praví Pán, Bůh Izraelský: Mouka z kbelíku toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Pán déšť na zemi. I šla a učinila podle řeči Eliášovy, a jedla ona i on i čeleď její až do těch dní. Z kbelíku toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, podle řeči Pánovy, kterouž mluvil skrze Eliáše.“ (1.Kr.17:14-16). Nehledě na to, kolik oleje během těch let bylo spotřebováno, ten džbán zůstal plný. Úplně jedno, kolik chlebů bylo upečeno, ten hrnc byl plný. Bylo to TAK PRAVÍ PÁN, a tak se to i stalo.

Skrze to, co se stalo, poznala ta vdova, že Eliáš byl prorok. *„Tedy řekla žena Eliášovi: Již jsem nyní poznala, že jsi muž Boží, a že řeč Pánova v ústech tvých jest pravdou.“ (1.Kr.17:24).*

Konečně došlo k rozhodující zkoušce síly na hoře Karmel:

„A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu, řekl: I dokud kulhati budete na obě strany? Jestliže jest Pán Bohem, následujte ho; pakli jest Bál, jděte za ním. A neodpověď jemu lid žádného slova.“ (1.Kr.18:21).

Bez ohledu na 480 Baalových proroků a 400 proroků Ašery postavil ten Boží muž znovu Boží oltář. Vzal 12 kamenů podle počtu kmenů Izraele, svolal lid, naplnil čtyři džbány vodou a vylil ji na oběť a to celkem třikrát. Ano, a potom přišla odpověď, neboť ten muž Boží učinil všecko podle slova Pána.

„Stalo se pak, když se obětuje oběť suchá, přistoupil Eliáš prorok a řekl: Pane, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem podle slova tvého činil všechny věci tyto. Vyslyš mne, Pane, vyslyš mne, aby poznal lid tento, že jsi ty, Pane, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase.“ (1.Kr.36-37).

Služba proroka Eliáše znamenala Boží vítězství pro celý Izrael. Neboť tak je psáno: *„... a Ty sám jsi jejich srdce obrátil.“* To znamená: ne jejich hlavy, kde se diskutuje, nýbrž ta srdce, kde se věří.

Bůh sám ta srdce Svého lidu obrátil; k tomu použil proroka Eliáše se zvěstí té hodiny:

„V tom spadl oheň Pánův, a spálil oběť zápalnou, dříví i kamení i prst; též vodu, kteráž byla v struze, vypil. Což když uzřel všechen ten lid, padli na tváři své a řekli: Pán jest (pravým) Bohem, Pán jest (pravým) Bohem.“ (1.Kr.18:38-39).

Kulhání na obě strany, dolézání za Bálovými kněžími a kněžími Ašery skončilo, neboť padlo Boží rozhodnutí, a lid provolal:

„Ten Pán, On je ten pravý Bůh! Ten Pán je pravý Bůh.“

Služba Eliáše byla korunována mohutným úspěchem, hladomor skončil a začalo mocně pršet. (1.Kr.18:41-46). Bůh ten Pán dal potvrzení a později zaslíbení:

„Aj, já posli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný,“ (Mal.4:5).

Toto zaslíbení mělo a má veliký význam ve spásných dějinách, že ho náš Pán v Novém Zákoně potvrdil. Když ho Jeho učedníci oslovili ohledně příchodu Eliáše, odpověděl jim: *„Eliáš zajisté přijde prve a napraví všecky věci.“ (Mat.17:11).*

Aby bylo všechno založeno na výpovědi dvou až tří svědků, čtème také v Mar.9:12: *„On pak odpověděv, řekl jim: Eliáš přijde nejprve, napraví všecky věci.“ To je TAK PRAVÍ PÁN, a to se mělo stát, než ten den Páně přijde.*

Služba Jana Křtitele byla korunována velkým úspěchem: Z celého Judstva a také Jeruzaléma přicházely masy lidu za ním, slyšely jeho kázání a nechaly se pokřtít v Jordánu (Mar.1:1-8). *„Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho.“ (Luk.7:30).* On byl ten zaslíbený prorok jako připravovatel cesty prvního příchodu našeho Pána (Mal.3:1). Odmítnout Jej a Jeho službu znamenalo, zavrhnout radu Boží.

Náš Pán ho potvrdil: *„Tento jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýžto připraví cestu tvou před tebou.“ (Mat.11:10).* Velký význam má také to, že Marek zařadil službu připravovatele cesty podle Iz. 40:3 a Mal.3:

„Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího; Jakož psáno jest v Prorocích: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou.“

Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho. Křtil Jan na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů.“ (Mar.1:1-4)

Zástupy lidu ho slychaly říkat: „Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jest mocnější nežli já, jehož nejsem hoden obuvi nositi. On vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.“ V Letničním dni odpověděl Petr těm tisícům lidí, kteří slyšeli jeho kázání a věřili: „Tedy Petr řekl k nim: Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. Vám jest zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všem, kteří daleko jsou, kterékoli povolal by Pán Bůh náš.“ (Sk.2:38-39).

Tak jistě, jako že Nový Zákon našeho milovaného Spasitele započal naplněním biblických zaslíbení, tak také bude končit naplněním biblických zaslíbení. Jedním z nejdůležitějších na konci času milosti je to vystoupení Bohem vyslaného muže se službou, jakou měl Eliáš.

Skrze Jana Křtitele se naplnilo: „A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. Neboť, on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový.“ (Luk.1:16-17). Nyní jsou srdce dětí Božích uváděna k víře otců na počátku a tak se plní druhá část zaslíbení o Eliášovi z Mal.4:5-6: „... a srdce synů k otcům jejich...“ (v.6b). Boží Slovo je dokonalé.

Jana Křtitele se ptali: „Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsm. Tedy jsi ten Prorok? Odpověděl: Nejsm. ... Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok ... I otázali se ho a řekli jemu: Proč tedy křtíš, poněvadž ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ (Jan.1:21,23,25).

Ten předchůdce vystoupil a uvedl zaslíbeného Zachránce, když řekl: „Kdo má nevěstu, ženich jest, přítel pak ženicha, jenž stojí a slyší ho, radosti raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest.“ (Jan.3:29).

Když se učedníci po mocném prožití na hoře Proměnění Mistra ptali, proč učení Písma čekají na Eliáše, odpověděl: „Eliáš zajisté přijde pro a napraví všechny věci.“ Ale ohledně Jana Křtitele je psáno: „Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli. Tak i Syn člověka trpěti bude od nich.“ (Mat.17:11-12).

To byla dvojnásobná výpověď samotného Pána: Jednou o Eliášovi, který byl ještě v budoucnosti, a také o Janovi, Jeho předchůdci v duchu Eliáše, jehož služba již skončila. Ten Eliáš, který má zase uvést vše do správného stavu, mohl vystoupit teprve nyní na konci času milosti, totiž než přijde

ten veliký a strašný den Páně, než slunce ztratí svůj svit a měsíc se obrátí v krev (Joel.2:31; Sk.2:20). Jan vystoupil na počátku dne spásy, který stále ještě trvá (Iz.49:6-8; 2.Kor.6:2).

Tím je otázka týkající se Eliáše zodpovězená: jednou s Janem Křtitelem a nyní tím prorokem před druhým příchodem Páně.

V celém Starém Zákoně vidíme cesty Boží s těmi proroky a Izraelem. Potom nastalo přemostění ze Starého k Novému Zákonu: „*Zákon a Proroci vystačili až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne.*“ (Luk.16:16; Mat.11:12-15).

Petr byl muž té první hodiny. Jemu Pán řekl: „*A tobě dám klíče království nebeského. A cokoli bys svázal na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli bys rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.*“ (Mat.16:19)

Byl to také Petr, který na Vrchní síni, kde učedníci čekali na vylití Ducha Svatého, poznal své pověření (Sk.1:15-26): „*V těch pak dnech povstal Petr uprostřed učedníků, řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a dvaceti): Muži bratří, musilo se naplniti Písmo to“ (Ž.41:10; Ž.109:5; Jan.13:18). On zařadil tu záležitost s Jidášem podle Písma a apoštolský úřad po Jidášovi, který byl z něho vyloučen, převzal Matyáš.*

Okamžitě po vylití Ducha Svatého v den založení novozákonní církve použil Petr ty klíče království nebeského, když lidu, který přispěchal, ukázal ze strany Svatého Písma, co se stalo: „*A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všichni, kteří bydlíte v Jeruzalémě, toto vám známo buď, a ušima pozorujte slov mých ...“ (Sk.2:14).*

On potom vyložil radu Boží, počínaje se zaslíbením vylití Ducha z Joel.2:29, odvolává se na odpovídající starozákonní místa a podává důkaz, že s Ježíšem Kristem se naplnilo všechno, co o Něm, o Jeho utrpení a umírání, Jeho zmrtvýchvstání a nanebevzetí bylo předpověděno.

S Petrem, tím Božím mužem, apoštolem, kterému Pán dal klíče nebeského království, se musí každý zvěstovatel nechat porovnat také ještě dnes. Poslední kázání, které pod inspirací Ducha Svatého bude kázáno, musí a bude s první kázáním souhlasit, poslední křest musí být a bude jako ten první. To, co bylo v novozákonní církvi učeno a činěno zcela na počátku, platí, dokud je Církev Ježíše Krista na zemi. Přitom se tu nejedná o katolický, pravoslavný, anglikánský, luteránský nebo jiný kostel, nýbrž

o církev Ježíše Krista, o které sám náš Pán řekl: „*Já chci budovat Svoji církev ...*“ – a jenom ona nebude přemožena branami pekla.

Všechny lidmi založené konfese zavedly svá vlastní vyznání víry. Kupříkladu kaldejské vyznání víry bylo až teprve roku 381 rozhodnutím koncilu definitivně uznáno. Tehdy Theodosius I. prohlásil trojiční víru za státní náboženství. Církev Ježíše Krista však zná jen jediné vyznání víry, a to není napsané v žádném katechismu, nýbrž jediné v Bibli: „*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest ...*“ (Ef.4:5).

Petr, který misijní pověření slyšel z úst Pána a správně mu porozuměl, shrnul, co je řečeno o zvěstování, víře, odpuštění hříchů a křtu v Mat.28:18-20; v Mar.16:14-20; v Luk.24:44-51 a v Jan.20:19-23.

Důsledek jeho kázání byl: „*To slyševše, zkormoucení jsou v srdci svém, a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Co máme činit, muži bratří? Tedy Petr řekl k nim: Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Duchu Svatého. Vám jest zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všem, kteříž daleko jsou, kterékoli povolal by Pán Bůh náš. A jinými slovy mnohými osvědčoval a napomínal jich, řka: Oddělte se od pokolení toho zlého (nechte se zachránit). Tedy ti, kteří ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tří tisíců.*“ (Sk.2:37-41).

To je kázání, které provždy platí jako vzor, neboť pravá církev Ježíše Krista je vzdělána na základě apoštolů a proroků (Ef.2:19-22). Pokání, víra, křest, křest Duchem – o všem bylo kázáno, všechno bylo prožito, a pro biblicky věřící to platí až do konce.

Když se ve Sk.15 jednalo o sporné otázky, sešli se apoštolové a starší. Čtete: „*A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstal Petr, řekl k nim: Muži bratří, vy víte, že od dávných dnů mezi námi Bůh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium a uvěřili.*“ (v.7).

Petr, muž první hodiny, si byl vědom svého božského úřadu. Neváhal vyznat, že ho Bůh vyvolil k tomu, zvěstovat slovo i pohanům. Důkaz, že obrácení pohanů bylo pravé, je ve verších 8 a 9: „*A ten, jenž zpytuje srdce, Bůh, svědectví jim vydal, dav jim Duchu svatého, jako i nám. A neučinil rozdílu mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich.*“ Bůh spasí stejným způsobem, ať Židy nebo pohany – ještě dnes.

Řekněme to ještě jednou jasně: první křest těch, kteří uvěřili, byl vykonán Letničního dne na jméno Pána Ježíše Krista. Tak byly pokřtěny

ty tři tisíce v Jeruzalémě, poté věřící v Samaří (Sk.8:16), potom v kapitole 10:48 ti v Cesarei, a v kapitole 19:5 v Efezu. A tak budou pokřtěni i ti, co uvěří naposledy. Trojiční učení zavedené ve 4. století i trojiční křest jsou nebiblické. I kropení vodou na čelo, jak to přijal Konstantin v roce 337 na smrtelné posteli, je totálně nebiblické. Jestliže Svaté Písmo svědčí o křtu, potom to může být jen křest ponořením. Tak pokřtil Jan Křtitel našeho Pána a Spasitele v Jordánu: „*A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřena jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sestupujícího jako holubici a přicházejícího na něj.*“ (Mat.3:16). Tak byli v čase apoštolů pokřtěni všichni věřící, např. i komorník ve Sk.8:38: „*I rozkázal zastavit vůz, a sestoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho.*“

Petr, kterého sám Pán povolal a vyvolil za apoštola, zvěstoval plně evangelium Ježíše Krista s pokáním, vírou, křtem, křtem Ducha a všichni, kteří jeho kázání slyšeli a uvěřili, prožili plné spasení, jak se to stalo také ve Sk.10 v domě Korneliově. Ve svém kázání zdůraznil s ohledem na Ježíše Krista: „*Jemu všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v něho. A když ještě Petr mluvil slova tato, sestoupil Duch Svatý na všechny, kteříž poslouchali slova Božího.*“ (v.43-44). Tedy žádný úřední akt, nýbrž nejprve kázání, potom víra posluchačů, pak odpuštění hříchů jako osobní prožití spásy a následuje křest a křest Duchem.

Jako při prvním kázání, přikázal Petr také v domě Kornelia těm, co uvěřili, aby byli pokřtěni: „*A rozkázal je pokřtiti ve jménu Páně.*“ (v.48).

Apoštol Petr, který nesl zvláštní odpovědnost, naplno prožil korunování své služby, o čemž sám Bůh vydal svědectví. On si byl vědom svého pověření i ve svých dopisech, které se staly neoddelitelnou součástí Nového Zákona.

Jako dalšího svědka vezmeme Pavla. Při jeho obrácení bylo řečeno: „*... neboť on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syne Izraelské.*“ (Sk.9:15).

On byl vyvolený nástroj pro vyvolené a dostal zvláštní poslání k pohanským národům. Ananiáš řekl na základě Božího odkazu, které viděl ve vidění: „*Saule bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem Svatým.*“ (v.17b). Pavel prožil obrácení se křtem a křtem Ducha Svatého (9:17-18).

Dále je o tomto prožití zpráva: „*I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho.*“ (Sk.22:14).

Pán sám mu přikázal: „*Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošli tebe.*“ (22:21b).

V Jan.13:20 On řekl: „*Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.*“ Boží poslání probíhá souvisle se spásným plánem Božím. A všichni, kteří jsou z Boha, přijímají poslaného posla a tu zvěst.

Pavel prožil biblické obrácení, biblický křest, biblický křest Duchem, biblické povolání a poslání. Věděl, kdy a kde došlo k jeho povolání a poslání a potkal se s Kristem; totiž v poledne blízko Damašku (Sk.22:6).

V prvním dopise malému domácím sboru se proto představil takto: „*Pavel, služebník Jezukristův, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího, kteréžto zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmech svatých*“ (Řím.1:1-2).

On byl Bohem dosazen a ve svých dopisech probral každé biblické téma, každé biblické učení: počínaje vyvolením, přes ospravedlnění, posvěcení, křest Ducha, duchovní dary, až po ovoce Ducha. On sepsal novozákonní »sborový pořádek«; ať se to týká té pětinasobné služby v církvi, (Ef.4) starším, diákonům, nositelům darů, mužům a ženám, a všem přidělil jejich místo, pojednal o návratu Pána. Není žádné téma týkající se církve, které by on důkladně neprobral.

V dopisu galatskému sboru zdůrazňuje se zvláštní božskou autoritou, že je zlořečený každý, kdo zvěstuje jiné evangelium. On se ho nenaučil vyučováním v nějaké biblické škole anebo v kněžském semináři ani u žádného člověka, nybrž ho obdržel přímým zjevením od Ježíše Krista (1:6-12), a to, co kázal, souhlasilo přesně s tím, co zvěstoval Petr a ostatní apoštolové (Gal.2). Když přišel Pavel do Efezu, setkal se tam s učedníky, kteří byli pokřtěni Janem Křtitelem a kázal jim. „*Kteříž pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše. A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sestoupil Duch Svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali.*“ (Sk.19:5-6).

Petr, Jan, Jakub, Pavel a ti ostatní neznali žádného trojosobního boha, žádnou Trojici, žádný trojiční křest, křižování se ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého. Neexistuje biblické místo, kde by byla užitá ta trojiční formule. Teprve ve 4. století byl Mat.28 falešně vyložen a použit. V původních rukopisech dosvědčených Eusebiem je psáno: „... a křtíte je

do Mého jména!“ (V poznámce biblického vydání Aland/Nestle Novum Testamentum). Nynější verze pochází až z kánonu z roku 367.

První tři století uplynula bez papežů, kardinálů, kněží. Při přesném zkoumání mezinárodních dějin náboženských organizací zjišťujeme, že žádná, která se držela učení tak zvaných „otců kostela“, nezůstala v učení původních apoštolů. Odbočování započalo hned po odchodu apoštolů. Ať to byl Polykarp, Ireneus, Ignatius, Justinian, Tertullian, který jako první vymyslel Trojici, nebo Cyprián, Origenes, Augustin: žádný z nich nemohl o biblickém obrácení, křtu, křtu Duchem nebo povolání mluvit; žádný neměl prožití s Kristem; všichni přijali křesťanství jen jako náboženství.

Obzvláště od času Ignatia a Justiniana všichni Židy proklínali a označovali je za Kristovy vrahy. Dr. Karlheinz Deschner ve svých publikacích „Opět zakokrhal kohout“ a „Kriminální dějiny křesťanství“ reprodukoval výroky otců kostela proti Židům. Tím, že zavrhli jednoho Boha Izraele – Elohim Jahweh Elohim Echad –, ve kterého věřili Židé, převzali jednoho Boha ze tří osob z pohanství a zavedli jako „svatou Trojici“. To je rouhání věčného Boha, který v prvním přikázání řekl: „Já jsem ten Pán, tvůj Bůh ... nebudeš mít jiného boha vedle Mne.“ (2.Moj.20:2-3).

„JÁ jsem Pán, a není žádného více, kromě mne není žádného Boha. Přepásal jsem tě, ačkoli mne neznáš“ (Iz.45:5).

Pokaždé Bůh ten Pán přísahal jen při Sobě samém: „Skrze sebe samého přísahal jsem, praví Pán,“ (1.Moj.22:16a).

V Iz.45:22-23 On říká: „Obráťte zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více. Skrze sebe přísahal jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět (je nezrušitelné): Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk!“ V hebrejské Bibli je v jednotném čísle „Bůh ten Pán“ – Elohim Jahve napsáno 6356krát.

Také v Novém Zákoně je stále řeč o JEDINÉM Bohu:

„A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš, Pán jeden jest.“ (Mar.12:29).

„Toto jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan.17:3).

„... poněvodž jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.“ (Řím.3:30).

„Ale jeden prostředník není (nezastupuje) jednoho, Bůh pak JEDEN jest.“ (Gal.3:20).

„Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten všemohoucí.“ (Zj.1:8).

„... a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu JEDEN seděl.“ (Zj.4:2).

Žádný prorok, žádný apoštol nikdy nemluvil o třech věčných osobách. Ani jednou v Bibli není napsáno: „Bůh ten Syn“, vždycky *Syn Boží*; ani jednou tam není „Bůh ten Duch Svatý“, vždy *Duch Boží* nebo *Duch Svatý*. Ten *jeden* Všemohoucí, ten *jeden* Věčný, ten *Jeden* je Stvořitel, Zachránce, Král, Soudce, všechno ve všem. K naší spáse se On zjevil jako Otec v nebi, na Zemi v Synu, skrze Ducha Svatého v církvi.

Nemůžeme si odpustit otázku: Existuje nějaký kostel nebo svobodný kostel, kazatel, evangelista, který zvěstuje to originální, plné evangelium s pokáním, obrácením, obnovením, znovuzrozením, s jediným platným biblickým křtem na jméno Pána Ježíše Krista – „*jeden Pán, jedna víra, jeden křest*“ (Ef.4:5) – a s tím ve Svatém Písmu dosvědčeným křtem Ducha (Mat.3:11 aj.)? „*Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem Svatým po nemnohých těchto dnech.*“ (Sk.1:5). Samotným populárním televizním kazatelům se jedná více o sociální evangelium, divy evangelium blahobytu, než o originál, jak je v Písmu Svatém pro nás zanechán. A to ještě nestačí: dokonce biblický křest na jméno Pána Ježíše Krista označují za bludné učení. Podle toho by tedy musel být Petr ten první, Filip druhý a Pavel třetí bludař. Mnozí věří římskému vyznání křtu a ne tomu jeruzalémskému – biblickému, apoštolskému.

Kostelní církevní instituce nadále zůstanou ve svých tradicích. Vzdor své rozdílnosti, mají jedno vyznání víry, které označují jako apoštolské, ale apoštolské skutečně není, protože od apoštolů nepochází. Co se týká křtu, tak je to na nebesa vzdálený rozdíl, jestli se učí, že znovuzrození u kojenců nastane pokropením vodou na čelo, nebo jestli se to skutečně děje v těch věřících skrze Slovo a Ducha. Bez výjimky všechny kostely naletěly na výklad theologie a opírají se o vlastní udělané sloupy: Trojici a trojiční křest.

To je tragický výsledek po 2000 letech. Falešní Kristové a pomazaní, kteří vedou mnohé do bludu, jak to Ježíš předpověděl (Mat.24), vystupují sebevědomě. Došlo k tomu velikému odpadnutí, které předpověděl Pavel v 2.Tes.2. Samotným divotvůrcům bude muset Pán říci: „*Odejděte ode mne, činitelé nepravosti – činitelé bezzákonosti*“ (Mat.7:21-23).

Toto muselo být zmíněno, protože křesťanské kostely se nevracejí k učení našeho Pána, jak ho zvěstovali apoštolové, ale k učení, která posléze vznikala od založení státního náboženství ve 4. století. Z více než tisíce účastníků nicejského koncilu hlasovalo tehdy 318 pro trojiční učení, ve kterém byl kladen důraz na osobu Syna, který má být právě tak věčný jako Otec. V roce 386 pak byl oficiálně prohlášen za třetí osobu Duch Svatý.

Z biblického náhledu je křesťanství vzniklé skrze koncily falšování. Nic v něm skutečně nesouhlasí s Božím Slovem, nic není biblické, nic se nevztahuje na Krista, na Petra a na apoštoly. Jsou to všechno špatná porozumění, jen kostelní učení a dogmata. Kristus nemá žádného zástupce, a Petr neustanovil žádného následníka. V Bibli také není nic o Mariologii, žádné prostředkyni, žádné přímluvkyni. Marie splnila svůj jednorázový úkol: „*Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh.*“ (Mat.1:23; Iz.7:14), „*a počneš v životě a porodíš syna, a nazveš jméno jeho Ježíš.*“ (Luk.1:31). A pak je o ní již jen jedna zmínka ve Sk.1:14, že byla mezi těmi 120 na modlitbě o křest Ducha. Též prohlašování zemělých za blahoslavené nebo svaté je zcela cizí Písmu Svatému.

Po založení státního kostela následovalo nucené pokřesťanštění a pronásledování Židů a všech, kteří se nepřipojili k římské náboženské instituci. Jen v těch sedmi křížáckých taženích v letech 1095 a1292 byly miliony lidí strašlivě vyvražděny, protože odmítali líbat krucifix a přijmout křesťanské náboženství. Také za inkvizice, bláznění s čarodějnicemi, a protireformace a pronásledování hugenotů, muselo dát svůj život nesčíslné množství lidí. Ve jménu státního křesťanství bylo prolito mnoho nevinné krve.

Ale při bližším pozorování nesouhlasí s původní církví ani katolický, pravoslavný, anglikánský ani křesťanské kostely Blízkého Východu a všechna ostatní učení a praxe. Všichni mají své vlastní, ano zcela jiné evangelium než to, které bylo na počátku zvěstováno apoštoly a nám ve Slově Božím jasně ponecháno. Přesto služba, kterou apoštol Pavel v Božím pověření vykonal pro opravdově věřící ve všech časech a i pro nynější konečný čas, nebyla zbytečná.

Jako dalšího svědka vezmeme Jana, jemuž se na ostrově Patmos dostalo závěrečného zjevení Ježíše Krista a všeho, co se až do konce času má stát. Ve svých dopisech ten miláček Ježíše lásku Boží zvláště popsal, neboť Bůh je láska. Zdůraznil, že žádná lež nemá svůj původ v pravdě. „*Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy.*“ (1.Jan.2:21).

On také jako Pavel, odhalil antikrista, který se pozdvihne nade všechno, co se týká Boha nebo bohoslužby, jako člověka hříchu a bezzákonnosti. Jan se ptá: „*A kdo jest lhář, nežli ten, kdož zapírá, že Ježíš není Kristus (ten Pomazaný)? Ten jest antikrist; kdo zapírá Otce, zapírá i Syna*“ (v.22) – tedy se nejedná o druhou Boží osobu, ale o Krista, toho Mesiáše, Pomazaného jako zjevení Otce v Synu. Neboť Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou (2.Kor.5:19).

„*Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádný nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo zná, jedině Syn, a komu by chtěl Syn zjevití.*“ (Mat.11:27).

O návratu Krista Jan píše: „*A nyní, synáčkové, zůstávejte v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho.*“ (1.Jan.2:28). To je určeno těm obráceným, znovuzrozeným, pokřtěným, těm Duchem pokřtěným, těm, kteří čekají na návrat Krista. „*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se okáže, podobní jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jak jest.*“ (1.Jan.3:2). Každý verš až po poslední v 3. Janově dopisu má mocnou výpovědní sílu. „*... Pro pravdu, která zůstává v nás a s námi bude na věky*“ (2.Jan.2) „*Nemám větší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti.*“ (3.Jan.4).

Nám se zde jedná především o 22 kapitol Zjevení s jeho prorockým charakterem, o to, co mu bylo ukázáno a řečeno a co pro nás v tomto posledním čase má obzvláštní význam: Sedm dopisů církvím, sedm pečeti, sedm pozounových soudů, sedm koflíků hněvu; a pravá církev Ježíše Krista (kap.12), ta žena s dvanácti hvězdami, která je totiž korunována učením dvanácti apoštolů, a bude pronásledována; anebo ten odpadlý kostel, který je v 17. kapitole popsán jako žena s následnými znaky:

„*Žena pak oděna byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého.*“

A na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, máš smilstva a ohavností země.

A viděl jsem ženu tu opilou krví svatých a krví mučedníků Ježíšových, a viděl ji, divil jsem se divením velikým ...

A žena, kterou jsi viděl, je město to veliké, kteréž má království nad králi země.“ (Zj.17:4-6, 18).

V 18. kapitole je ukázán soud nad hlavním městem světa, které je vystavěno na sedmi pahorcích, a přesně v té souvislosti zazní hlas z nebe adresovaný Božím lidu: *„Vyjděte z něho, lidé můj, abyste se neobcovali liříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran.“ (v.4).*

Potom na ni dolehne velký trest, k němuž byla odsouzena: *„Běda, běda, město veliké, v němž zbohatli všichni, kteří měli lodě na moři, ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny zpusťlo.“*

„Ale raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstil vás Bůh nad ním.“

„... Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.“ (Zj.18:19b, 20, 24).

V 19. kapitole vidíme dokonání, na kterém má spasená Církev podíl. Nevěsta Beránka se připravila a zúčastní se svatební večeře v nebi (v.7).

„I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteří jsou k večeři svatby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.“ (v.9).

Ve 20. kapitole je nejprve odkaz na Tisícileté království (v.1-10), potom popis posledního soudu:

„... Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a to jest smrt druhá. I ten, kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera ohnivého.“ (20:14-15).

Potom sestoupí Nový Jeruzalém z nebe: *„A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sestupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.“ (21:2).*

Ano, a potom končí čas ve věčnosti, která nikdy nezačala, trvá stále. Jen kdo obdržel věčný život skrze víru v Ježíše Krista, bude věčně žít. *„A toto jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest. Kdo má Syna Božího, má život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.“*

„A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsme v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. On jest ten pravý (pravdivý) Bůh a život věčný.“ (1.Jan.5:11-12+20).

Petr a Pavel víru, učení novozákonní církve přehledně a pro každého, komu to bude zjeveno, jasně srozumitelně sepsali. Apoštol Jan v dopise vyložil nejprve svoji část a pak ve Zjevení všechno, co viděl, totiž to, co nastane až do konce času, až po nové nebe a novou zemi.

Korunovaný závěr

Nejdůležitější pro biblicky věřící v našem čase ale je to, že Bůh se postaral o to, že nyní na konci času milosti novozákonní církve všechno, co náleží ke spásnému plánu, je začleněno do zvěstování. Nikomu by dnes nebylo nic platné mluvit, kázat nebo psát jen o tom, co se stalo za času Noé, Mojžíše, Jozue a Eliáše, Jana Křtitele, za času Ježíše a apoštolů, kdybychom neměli milost poznat, co činí Bůh přítomně na základě Svého Slova.

Na původním začátku stála církev pod přímým vedením Ducha Božího. Všichni věřící byli Duchem naplněni, Duchem vedeni, jedno srdce jedna duše.

Potom bylo partajnictví, vystoupili falešní bratři s falešnými učenými a nakonec došlo k rozkolu. *„Prosím pak vás, bratří, abyste šetřili těch (měli se na pozoru před těmi), kteří různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterému jste vy se naučili, a varujte se jich.“ (Řím.16:17),* tak psal apoštol Pavel již tehdy.

Toto pokračovalo: Už na koncilu v Nicei roku 325 bylo již 128 různých směrů víry – dnes je ve světové radě kostelů sjednoceno 347 protestantských kostelů a křesťanských společností. Dokonce uprostřed zvěsti této hodiny existují různé skupiny, přestože je jen jeden Bůh, jedna Bible, jedna církev. Ale stále někdo přichází s vlastními zjeveními a získává učedníky k následování.

Tento stav musí a bude ukončen na každém místě se všemi, kteří náležejí k Církvi-Nevěstě. V krátkosti, v nejposlednější fázi budou ti opravdově věřící zase jedno srdce a jedna duše. V tom čase nebude Boží působení spojeno s nějakým mužem, nýbrž se samotným Bohem. Potom ten čas klamu a vedení do bludu pro Církev-Nevěstu pomine.

Že nyní žijeme na konci času, a sice krátce před návratem Ježíše Krista, vidíme a poznáváme podle znamení času, který náš Pán předpověděl v Mat.24, Mar.13 a Luk.21 a nás zároveň povzbudil k tomu, abychom pozvedli hlavy vzhůru, jakmile se toto děje, protože se naše spasení blíží. Nám jde v tomto pojednání o to hlavní zaslíbení, co se před zaslíbeným návratem Ježíše Krista (Jan.14:1-3) s církví musí stát. Ve Sk.3 čteme o napravení všech věcí: *„Proto činite pokání, a obraťte se, aby byly shlazeny hříchy vaše, když by přišly časy rozolažení od tváři Páně, a poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista. Kterého zajisté musí přijmouti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků.“* (Sk.3:19-21).

Kristus čeká v nebi, až bude v Jeho církvi všechno napraveno a uvedeno do původního stavu. To zaslíbení, které náš Pán potvrdil, jsme již zmínili. Prorok Eliáš byl nejlepší příklad; Bůh jej použil, aby Izrael přivedl zpět k Pánu. Potom to byl Jan Křtitel, který Pánu při Jeho prvním příchodu směl představit připravený lid (Luk.1:16-17). V našem čase On použil nejprostšího Božího muže Williama Branhama, který skutečně obdržel přímé pověření. Náboženští vůdcové prohlásili: *„Typické, všechny sekty následují nějakého samozvaného proroka nebo prorokyni.“*

Ale v tomto případě je to zcela jiné. My nejsme žádná sekta; nenásledujeme žádného člověka, žádného proroka, následujeme Ježíše Krista, ale nejdeme ignorantsky kolem toho, co Bůh zaslíbil a také splnil. Také v původním křesťanství nebyli věřící následovníky Petra a Pavla, nýbrž následovníky Krista. Oni následovali tomu, co ti apoštolové ve jménu Pána učili. V životě bratra Branhama bylo nebeské povolání a poslání; o tom jsme v různých publikacích přesvědčivě psali. Jak přece všichni víme, když 11. června 1933 v řece Ohio křtil, Pán ze stejného nadpřirozeného světla, které viděl také Pavel, k němu zvolal tato slova: **„Jako Jan Křtitel předcházel prvnímu příchodu Krista, tak ta zvěst, která ti byla dána, bude předcházet druhému příchodu Krista.“** To je TAK PRAVÍ PÁN.

Pavel informoval o svém povolání a obrácení: *„Ti pak, kteří se mnou byli, světlo zajisté viděli a přestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli.“* (Sk.22:9). 11. června 1933 stály asi čtyři tisíce lidí na břehu řeky Ohio a viděly nadpřirozené světlo, které se nad bratrem Branhamem sklonilo – „Associated Press“ o tom v USA a v Kanadě informoval – ten hlas v doslovném znění, jak bylo uvedeno, byl ale určen jen bratru Branhamovi. Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky!

Jak jsme sledovali, Bůh ve všech časech proroky a apoštoly povolával a posílal. Po tisíci letech strašného středověku se přihlásil ke slovu John Wycliffe v Anglii a zvučně zvěstoval: „Biblické je jen to, co je v Bibli napsáno.“ Jan Hus v Praze byl pro Pravdu uchvácen stejnou horlivostí, také Martin Luther a Huldreich Zwingli, Jean Calvin a jiní. Potom následoval John Wesley, z jehož zvěstování vyšli metodisté, v dalším probuzení William Booth (Armáda spásy), Menno Simon (mennonité), John Smith (baptisté) a nakonec Zinzendorf, Moody, Finney, Charles Price, Georg Miller. Mohla by následovat další jména.

Na začátku 20. století přišel průlom Letničního hnutí s navrácením duchovních darů. Po druhé světové válce vystoupil William Branham nejprve jako evangelista se zvláštním darem uzdravení. Jeho poslal sám Pán a zvěstování původního evangelia dosud nevídaným způsobem potvrzoval před statisíci. Po jednom nadpřirozeném prožití 7. května 1946, když mu nebeský posel předal jednotlivé pokyny pro jeho službu, začal bratr Branham, který byl nejprve ordinován v baptistickém sboru, přinášet Božímu lidu v nadkonfesioních shromážděních biblickou zvěst. Skrze jeho službu následovalo napravení všeho toho, co původně bylo v církvi a v průběhu času ztraceno.

Boží původní zvěst předchází druhému Kristovu příchodu, což nyní je blízko před námi. Všechna biblická učení o božství, křtu, Večeři Páně atd. zásadně všechno je jeho zvěstováním uvedeno zpět k původu. Kdybychom věděli jenom to, co bylo před dvěma tisíci lety a ne to, co se na základě Božího spásného plánu musí dít dnes, pak bychom byli k politování. Před návratem Krista musí nejprve nastat vyvolání každého jednotlivce, který patří k Církvi-Nevěstě, ven z každého náboženského otroctví, z babylonského zmatku, který vládne ve všech denominacích. Slovo z 2.Kor.6:17-18: „*A protož vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ To musí být bráno velice vážně.

Tak jistě, jako se Bůh postaral o to, aby se všichni, kteří náležejí k Jeho lidu (Ezd.1:3) z babylonského zajetí vrátili zpět do Jeruzaléma, tak jistě se nyní vrátí všichni opravdově věřící duchovně do Jeruzaléma – k začátku. Jako tehdy byl ten chrám znovu zbudován na původním místě, a všechny nástroje z Babylonu opět vneseny zpět, tak to musí být s novozákonní církví na konci; čisté učení a původní praxe se musí do církve Ježíše Krista vrátit. A všechno, co v původním začátku v církvi nebylo, tak také nyní v ní nesmí být.

Nyní vychází výzva: „Shromážděte lid, posvěťte shromáždění (církve)“ (Joel.2:16).

Toto je ta hodina nejdůležitějšího rozhodnutí pro všechny, kteří patří k církvi Ježíše Krista, ven ze všeho, co nemá svůj původ v Bohu, a skrze Ducha Svatého vejít do všeho Božího. Zaznívá poslední volání: „Hle, Ženich přichází, vyjděte Jemu vstříc.“

Pavel měl Kristovi přivést čistou pannu (2.Kor.11:2). To se musí stát a nyní skutečně stane. Nebeský Ženich si nevezme žádnou náboženskou smilnici, nýbrž ty moudré panny, které tvoří Jeho Nevěstu (Mat.25:1-10) „... a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu, i zavřeny jsou dveře.“ (Mat.25:10). Toto je nejdůležitější období v dějinách lidstva a pro církev: Pravé, věčně platné evangelium o království Božím je nyní kázáno na svědectví všem národům (Mat.24:14) a každý se musí rozhodnout.

Je pravda, a zůstává pravdou: „... **tak zvěst, která je tobě dána, bude předcházet druhému Kristovu příchodu.**“ Toho zvěstovatele Pán jako všechny proroky a apoštoly vzal, ale zvěst nám zůstala a neseme ji do celého světa.

Na konci budou shromáždění, jaká nikdy předtím nebyla. Musíme jen věnovat pozornost tomu napomenutí: „A protože trpěliví budete, bratří, až do příchodu Páně. Aj, orač očekává drahého užítka zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal podzimní i jarní déšť.“ (Jak.5:7).

„Než potřebí jest vám trpělivosti (vytrvalosti), abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení.“ (Žid.10:36)

„Větší bude sláva domu (chrámu) tohoto posledního, než onoho prvního, praví Pán zástupů; nebo na tomto místě způsobím pokoj, praví Pán zástupů.“ (Ag.2:9)

„Ne (vojenskou) silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Pán zástupů.“ (Zach.4:6).

„... Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.“ (Pán vykoná svůj soud na zemi rychle a úplně) (Řím.9:28).

Poslední volání, poslední zvěst zní: Zpět k Bohu! Zpět ke Slovu! Zpět k začátku! Všechno musí být jednotlivými věřícími prožito jako na počátku. Stejně služby, stejné dary Ducha – všechno bude na konci jako na počátku. Až když se každý úd při Těle Krista zcela podřídí Hlavě, může se na závěr

dít dokonalá vůle Boží. Ten vrcholný bod bude totální navrácení a konečně návrat Krista, se kterým můžeme ještě v našem čase počítat. Čas a hodinu zná přirozeně jen Bůh sám. Znamení konečného času to jasně ukazují.

„Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředějdeme těch, kteří zesnuli. Nebo Pán nás s zvukem ponoukajícím (probuzení), s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví, kteří jsou v Kristu, vstanou nejprve.“ (1.Tes.4:15-16).

„Toto pak pravím, bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti (pomíjitelnost nepomíjitelnosti) dědičně obdrží. Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme. Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlčena jest smrt v vítězství.“ (1.Kor.15:50-54).

Jako kazatel a služebník Páně mám povinnost a ta spočívá v tom, že vykonávám pověření „zvěstovat slovo a rozdávat duchovní pokrm“ (2.Tim.4:1-5; Mat.24:45-47), které mi dal ten vzkříšený Pán zvučným, vše pronikajícím hlasem 2. dubna 1962 při rozednění. Píši to jako někdo, kdo osobně prožil milost Boží, kdo bratra Branhama deset let osobně znal a účastnil se jeho shromáždění v Evropě a USA. Jsem očitým svědkem toho, co Bůh v našem čase učinil. Ty dny Bible jsem prožil.

Nebeskému povolání jsem v uplynulých 49 letech následoval a zvěstoval slovo ve 155 zemích. Činil jsem všechno podle příkazu Páně až k tomu odkazu, že nemám zakládat žádné lokální sbory a nevydávat žádný zpěvník, neboť to jsou poznávací znamení každé denominace. Každý lokální sbor je suverénní. Jak Pavel již tehdy řekl, to zvěstování nyní spěje k závěru: *„Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli všichni národové ...“* (2.Tim.4:17). Mohu s Petrem se vši opravdovostí říci: *„... ale slovo Páně zůstává na věky. Toto pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.“* (1.Petr.1:25).

Jde výhradně o věčně zůstávající slovo, které je Boží semeno: *„Znovuzrození jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky“* (1.Petr.1:23).

Církev zbudovaná Kristem není žádná budova lži, nýbrž sloup a základ Pravdy: „Pakli prodlím, abys věděl, kterak máš v domě Božím chovati se, jenž jest církev Boha živého, sloup a utvození pravdy“ (1.Tim.3:15).

„Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Zná Pán ty, kteří jsou jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdo vzývá jméno Kristovo“ (2.Tim.2:19).

TAK PRAVÍ PÁN: „A vykonám soud podle pravidla, a spravedlnost podle závaží, i zamete to omylné útočiště krupobití, a skryje povodeň zatopí“ (Iz.28:17).

Ta hodina pravdy přišla: Jen Boží Slovo je pravda. Pro ty skutečně biblicky věřící smí platit jen to jedno, co Písmo Svaté učí a praktikuje. Kompromisy a svévolné výklady jsou vyloučeny. Platí jen to, že žádná lež nemá původ v pravdě.

„Nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by soudil.“ (Řím.3:4).

Pravé Boží děti budou vyvolané ven a jako na počátku skrze Ducha Svatého do těla Kristova vekřtěni (1.Kor.12:12-13), aby na konci to bylo tak jako na začátku.

„I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.“ (Sk.2:42).

„Hodina Karmelu“ způsobí, že srdce všech opravdově věřících se vrátí k Bohu a Jeho Slovu. To bude korunování závěru – výsledek poslední zvěsti v našem čase.

TAK PRAVÍ PÁN těm Svým: „Kdo má ucho k slyšení, ten slyš.“

„Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší.“ (Mat.13:16).

„On pak Bůh pokoje posvěť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku přístí (při návratu) Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.“ (1.Tes.5:23).

Pán bohatě požehnej vám všem, kteří svými modlitbami a dary stojíte za tou službou a misijní dílo v celém světě podporujete. ON nechť přijde s námi všemi ke Svému právu a Své dílo s námi a v nás dokoná.

V pověření Božím působící

Bt. Frank

O prvním víkendu v září 2011 se v misijním centru shromáždilo skoro tisíc věřících z blízka i z daleka aby slyšeli Boží Slovo. Kdo nenašel místo v hlavním sále nahoře, mohl bohoslužbu prožívat sebou v jídelním sále.

*Oni přicházejí od východu a západu
Oni přicházejí z jihu a severu*

Tentokrát přišli lidé z více než dvaceti národů

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: svobodna.lidova@post.cz